

Må den verkliga terroristen stå upp, tack

Lawrence Wilkerson

Härom kvällen såg jag "Will the Real Terrorist Please Stand Up" på West End Cinema i Washington och blev starkt drabbad, elektrifierad. Filmens genomgående ställningstagande för Kuba överväldigade mig också. För det var uppenbart att denna pro-kubanska sida hade sin grund i den verkliga historien.

I och för sig har jag känt till mycket av denna historia intellektuellt, akademiskt, men jag hade aldrig tidigare ställts inför denna konkreta, förtätade berättelse som träffade mig i hårda slag, i takt med min egen puls.

Relationen mellan USA och Kuba sedan revolutionen 1959 och fram till idag genomsyrar filmen. Den tecknades så tydligt att man verkligen förstår varför Theodore Roosevelt talade om "den där infernalisiska lilla republiken Kuba" mer än en generation före revolutionen 1959. USA:s politiska grundhållning har varit densamma sedan 1823. Så Roosevelts formulering visar – långt innan Fulgencio Batistas diktatur, långt innan USA:s maffia slog klorna i Havanna, långt innan Fidel Castro från Sierra Maestra ropade ut sitt Bastante!, och långt innan Jesse Helms gav luft åt sin latenta rasism – hur bedrövligt illa USA har behandlat sin ögranne ända sedan starten. Så bedrövligt att filmen fick mig att vilja gråta över vårt hemland och dess politik.

Tydligt påvisat och fylligt dokumenterat är att USA sponsrar terrorism. Det räcker med att nämna Posada Carriles och Orlando Bosch för att förnimma övertoner

av Usama bin Laden och Aman al-Zawahiri. Det framgår genom Carriles och Boschs egna ord när de med nöje berättar om sina ogärningar, när de nu i frihet lever i Miami ostörda och oansatta. De lever som hjältar bland Batistadiktaturens restprodukter, som bär upp och försörjer dessa gangstrar.

Vare sig det handlar om att spränga ett kubanskt passagerarplan med mer än 70 människor – ungdomarna i Kubas fäktningslandslag – eller om att mörda en ung italiensk man i ett hotell i Havanna, så verkar dessa terrorister belåtna över vad de gjort. Mångordigt och teatraliskt argumenterar de för att dödandet är en sideeffekt av det krig de för.

Krig?! Ja, ett krig fört från USA:s territorium – främst från delstaten Florida – och ett krig riktat mot ett annat, suveränt land. Ett krig som pågår än idag, samtidigt som USA gör i det närmaste ingenting för att stoppa det utan ibland även på olika vägar bistått och uppmuntrat.

Det fanns förstås en tid då det kalla krigets rädslor skänkte en grad av begriplighet åt detta krig, bedrivet från vårt eget territorium och mot våra egna lagar. Som soldat i USA:s krigsmakt under 31 år deltog jag i denna skymningskrigföring större delen av mitt yrkesverksamma liv. Men det kalla kriget upphörde för 20 år sedan. Dock inte det aldrig förklarade kriget mot Kuba.

Mest omskakande blir skildringen av detta pågående, olagliga krig då det knyts till The Cuban Five, de fem kubanska underrättelseagenter som under 90-talet var utskickade till Florida med uppgift att förbättra försvaret i det pågående kriget.

Efter att ha infiltrerat de kubanska terroristernas grupperingar i Florida, samlade de information om planerade terroristaktioner mot Kuba och sände till myndigheterna i Havanna. Regeringen på Kuba – oroad över rapporterna – tog kontakt med FBI, med förhoppningen att denna rättsvårdande institution skulle handla på grundval av den bevisning de fick tillgång till.

Men FBI använde istället – utan tvekan efter grönt ljus från Vita Huset – informationen till att identifiera de kubanska agenterna och arresterade dem. De ställdes inför rätta i Miami – det var som att ställa någon i Iran, anklagad för spioneri för Israel, inför domstol i Teheran. Inte överraskande blev de fem inte bara fällda: tolv år senare befinner de sig fortfarande i federala fängelser i USA, dömda till att ruttna i ofrihet. Och den "värste" av dem har dömts till mer än två livstider.

På sin höjd skulle dessa kubaner kunna sägas vara "främmande agenter på USA:s territorium", ett brott som enligt USA-lag skall ge 18 månaders fängelse. Men rådande praxis – som till exempel i fallet med Rysslands agenter och Anna Chapman – är helt enkelt är deportering.

Filmens slutvinjetter blandas med att huvudpersonerna effektivt naglar fast de väsentliga punkterna. Jag tror inte att någon i publiken – kuban eller US-amerikan – hyste några tvivel om vem den "verkliga terroristen" är. Frågan som alla i publiken måste ha ställt sig var: Vad kan göras åt detta?

Precis som oförmågan att stänga USA:s fängelset i Guantánamo, utvidgningen av de drakoniska metoderna forts sid 17

forts från sid 16

för ”the national security cover-up”, nedfrätningen av de medborgerliga rättigheterna genom Patriotic Act, de militära domstolarna för sådana som Khaled sheik-Mohammad och USAs alla olagliga handlingar med hänvisning till säkerhetsläget – liksom korrupt intressepolitik – befläcker fallet med de fem kubanerna och hela vår politik mot Kuba vår demokratiska republik.

Nyligen gav en välmeriterad CIA-veteran ut en memoarbok om sina erfarenheter. Hans dagar inom CIA inkluderade Bush-administrationens ”The Global War on Terrorism”. Följande är en av hans slutsatser: ”Jag kunde iaktta hur några av våra ledare, i sin isolering och uppblåsta självtillräcklighet, korruperade våra lagar och våra samhällsfördrag. Men vi kan bestämma oss för att plocka ner dessa herrar på jorden och återupprätta vårt samhälles trohet till våra principer, institutioner och lag och rätt.”

Saul Landau har åstadkommit ett kraftfullt bidrag.

Översättning Eva Björklund

Se även sid 14: En ny skrift om samma historia.

Recensenten Wilkerson är pensionerad arméöverste i USA, gästprofessor vid College of William Mary och föreläsare vid George Washington University. Fram till 2005 var han stabschef åt utrikesminister Colin Powell. Dessförinnan tjänstgjorde han 31 år i armén, bl a som biträde till dåvarande arméchefen Colin Powell. Vidare som särskild rådgivare åt Powell då han var ordförande i The Joint Chiefs of Staffs (1989-1993). Wilkerson har också varit chef för Marinkårens krigsakademi i Quantico, Virginia (1993-1997).